

## PERSVERKLARING

Vandaag, zondag 25 april 1993, hebben we als protest tegen het TOPNUX Kongres en de hernieuwde plannen voor nieuwe kerncentrales, actie gevoerd in de tuin van de minister van Economische Zaken Andriessen in Wassenaar.

We zijn in zijn tuin gaan graven naar nieuwe uraniumvoorraden omdat deze bijna uitgeput zijn. Als we, overigens, ook maar het kleinste vermoeden hadden gehad uraniumerts te vinden, waren we er niet aan begonnen: het is knap ongezond werk. En de gevolgen voor de omgeving zijn enorm. Dat laatste willen we weer eens duidelijk maken aan de minister. De winning van uranium is het meest 'vergeten' onderdeel van kernenergie.

Minister Andriessen zal morgen de TOPNUX konferentie openen: op 26 april, precies 7 jaar na het het begin van de ramp in Tsjernobyl. Terwijl in de Ukraine en Wit-Rusland de gevolgen steeds duidelijker worden, wordt in Den Haag lekker gebabbeld door de direkt verantwoordelijken. En worden nieuwe rampen voorgeprogrammeerd.

Andriessen is een verklaard voorstander van kernenergie en zijn ministerie bereidt plannen voor nieuwe kerncentrales voor. Dit onder het motto dat kernenergie een oplossing voor het broeikas-effect is. Deze redenering is kortzichtig ('cholera met de builenpest verdrijven') en onjuist. Meerdere malen is uitgebreid doorgerekend wat het aandeel van kernenergie zou kunnen zijn in het terugdringen van het broeikas-effect. Steeds opnieuw blijkt dat het om hooguit een paar procenten gaat, en waarschijnlijk zelfs alleen maar het afremmen van de groei van de emissies. Dit terwijl een drastische teruggang op zeer korte termijn absoluut noodzakelijk is.

Om een aantal andere redenen kan kernenergie geen oplossing zijn. Bij een sterke groei van het kernvermogen zijn de uranium-voorraden slechts toereikend voor een aantal decennia. Dan zijn de nu bekende voorraden op. Natuurlijk kunnen er nieuwe voorraden ontdekt worden, maar genoeg voor een langdurig en grootschalig gebruik zal het niet zijn, terwijl door de mindere "rijkheid" van het erts, de CO2 emissies bij mijnbouw sterk toe zullen nemen en daarmee het broeikas-effect juist versterken.

Kweekreactoren en hergebruik via opwerking zijn dromen van de nucleaire industrie die absoluut niet voldoen en dus niet de 'oneindigheid' van kernenergie garanderen.

Daarnaast heeft uraniummijnbouw nog meer gevolgen voor de omgeving. Uranium wordt gewonnen in gebieden, die bewoond worden door Inheemse volkeren, die veelal daarheen verdreven zijn, omdat de rest van hun land waardevol was voor blanken. Op het laatste stuk land wordt nu uranium gedolven. Dit verontreinigt het water en land van de mensen, die in de buurt van mijnen (blijven) wonen. Enorme afvalbergen liggen onafgedekt naast de mijnen, zodat de wind het uraniumafval overal heen blaast en velen van hen werken in de mijnen, omdat het het enige werk in de verre omgeving is.

Uraniummijnbouw is voor mensen, die in de omgeving van de mijnen wonen of erin werken, verschrikkelijk en velen sterven aan kanker.

GEEN TOPNUX MAAR STOPNUX  
STOP KERNENERGIE!  
25 april 1993

www.laka.org  
Gedigitaliseerd 2015